

החודש נעורה מחדש חייה

הצייר אורי ליפשיץ, הסופר דן בן-אמוץ וידידו מנסי (יושב). הראשון שהחל לקבוע פגישות בקפה הוותיק היה יענקליה אגמון. אחריו החלו להגיע כל אנשי הבוריה שנסארו ללא מקום מיפנש.

המעגל נסגר
תושבי כסית הוותיקים, שנמשו אותו לטובת קפה קליפורניה ואחר כך לטובת קפה סולטן, חזרו אליו. בתמונה מימין: המשורר יב"י,

ס בקפה שיופיעו בפני פצועי צה"ל. "כאן" הוא העיסקות הכי טובות שלי, לאנשים יש בדרך כלל מסכימים להופיע מתי שאני רק אומר להם."

שונה מסוג האנשים היושבים בסולטן. בפינתו בים זמרים, שחקנים ואנשי הבידור הקל. בסולטן הבוריה האינטלקטואלית. קפה ג'קי שבכיכר ישראל, שהיה זמן-מקום מושבם של

האינטלקטואלים. הפך למיסעדה סינית. הבוריה היפשה מקום לשבת בו. התקיים קונסוליום והוחלט פה אחד לתת הזדמנות נוספת לכסית.

המלצר

שנולד מחדש

הנחשון היה המפיק יענקליה אגמון, שהחל לקבוע פגישות של יום שישי בצהריים בכסית. אחריו הגיעו הצייר אורי ליפשיץ, העתונאי עמוס קינן וגם הסופר דן בן-אמוץ לא פיגר אחריהם. לאט-לאט החל המקום מתמלא בתושבי הוותיקים, שגילו אותו מחדש. וכך, במשך שלושה השבועות האחרונים חזר קפה כסית להיות המקום שבאופנה. ובדיוק באתה מתכונת שמלפני שנים: בפנים יושבים הוותיקים, הגודשים שולחן מרכזי ומזמינים ארוחות כיד המלך. בחוץ יושבים הצעירים, שותים קפה. ואילו על המידרחה מתקיימות החיגיגות האמיתיות: אנשים מתגודדים בחבורות, משוחחים, צועקים, קובעים מיפגישי ערב-שבת.

ואילו חצקל הזקן והטוב יושב בכיסאו הקבוע שליד הקופה, סוקר את המקום

בו יושבים הוותיקים. משמאל נראה ידו של אריק שרון, החקלאי מגדרה פיליפ הירשברג, לידו הסופר אמה שבא משוחח עם אבנר כץ. למטה: איש יחסי-הציבור שיש קולר.

השולחן המרכזי

במבטו ומחייך מאזן אל און: "גו, הזרו הימים הטובים!" בנו מוישל'ה ניצב על הבאר, מגיש את האוכל למלצרים המתרוצצים, ופוקח עין על המתרחש — מקצה כסית ועד קצהו. המלצר דויד, שתושבי המקום מכנים אותו בשם נאגי, הוא מברוט מתחייית המקום: "מה אני אגיד, כבר מזמן לא היתה לנו כל כך הרבה עבודה. אבל אני שמח. אני אוהב לראות את האנשים הקבועים. אני יודע בדיוק מה כל אחד מהם אוהב לאכול, מה כל אחד מהם אוהב לשתות. אני לא אהבתי את אלה שישבן פה בזמן האחרון, אבל עכשיו, כשכולם חזרו, יהיה כמו שהיה פעם. ואפיי לו יש הרבה עבודה, אני מרוצה."

גם ז'אקי, המלצר הערבי הוותיק, מברוט חאלס. רק מרסל, ותיק המלצרים, מחייך לו בשקט את חיובו העצוב ולא אומר כלום. מרסל ממעט בדיבור. יש לו פרוצוף של ליצן עצוב והוא המלצר הייאהוב ביותר בכסית. הוא מכיר את כולם לפני ולפנים. הוא משמש לרבים מן הלקוחות ככומר וידוי ויודע לשמור סוד. מרסל לא היה מרוצה מהאנשים שישבו בכסית בשנים האחרונות אך מעולם לא התלונן. רק חיובו המפורסם הלך ודעך.

עתה חזר החיוך הישן אל פניו. הוא נולד מחדש. גם קפה כסית נולד מחדש עימו.

משכחת בן-פורת
העתונאי שייקה בן-פורת ורשתו הציירת אלמה, בחבירת ילדיהם אריאל והילה, מבליים את אחד הצהריים של היום השישי בכסית, ומשוחחים עם מתכנתת התלבושות תמי מור מהאחיות שועסי-טערס. שייקה היה בין הראשונים שעברו לכסית עם סגירת סולטן.

שר צרפתי ואשתו הילי גולד מבליים את יום ידיה. אשר נימנה עם בה ירד מגדולתו. יש תבלה גם היא בכסית.